

Секція 28. ФІЛОСОФІЯ

ЕКЗИСТЕНЦІАЛЬНА ФІЛОСОФІЯ

Букирь Ю.Л., гр. Е-29

Науковий керівник – канд. філол. наук, доц. **М.В. Арделян**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Однією з провідних течій суспільної думки ХХ ст. є екзистенціальна філософія, що на перший план висунула ідею абсолютної унікальності людського буття, зосередившись навколо проблеми людини та її місця в світі, проблеми духовної витримки людини, яка потрапила в потік подій і втратила контроль. Провідними представниками цієї духовної течії є: в Німеччині – М. Гайдеггер, К. Ясперс; у Франції – Ж.-П. Сартр, А. Камю; в Іспанії – Хосе Ортега-і-Гасет; в Італії – Н. Аббаньяно; а також Л. Сенгор в Сенегалі, засновник оригінального екзистенціалістського вчення. М. Гайдеггер (1889-1976) порушує питання про необхідність пізнання найфундаментальнішої основи світу – буття як такого, буття самого по собі. Філософія Гайдеггера є спробою якомога ближче наблизитися до самого буття, до речей самих по собі. К. Ясперс (1883-1969) заперечує старе, догматичне уявлення про науковість як загальнозначущість і пропонує прийняти нове – багатозначне – про можливість різноманітних тлумачень, а не єдине загальнообов'язкове пояснення. На противагу науці Ясперс висуває ідеї «філософської віри», «прояснення екзистенції» і «трансцендування». Філософія, за Ясперсом, пізнає те, що «ніколи не може стати предметом». Ж.-П. Сартр (1905-1980) у своєму дослідженні розкриває складну взаємодію індивідуального людського буття – екзистенції – і суспільної організації («серії»), яка всіляко протистоїть неповторності людського індивіда. У своїх роботах А. Камю (1913-1960) говорить про те, що питання про сенс життя постає, як правило, зневацька, і якщо не знаходиш на нього позитивної відповіді, то мимохіть приходиться думати про «безглуздість повсякденної метушні», і тоді з'являється почуття абсурду. Камю наголошує, що можна робити різний вибір у житті, оскільки не існує єдиного критерію оцінки, «можна лікувати чуму, а можна й топити печі крематоріїв» – і не тому, що ці способи діяльності рівноцінні в позитивному плані, ні, вони просто рівноабсурдні. Отже, екзистенціальна філософія – це цілісний ідейний рух, сконцентрований навколо проблеми людини, що сформувався на історичному ґрунті соціальних криз ХХ ст., екзистенціальна філософія спробувала відшукати теоретико-методологічні шляхи до комплексного вивчення людини.

ЕКОЛОГІЯ ДАОСИЗМУ

Васильченко В.В., гр. ФК-12

Науковий керівник – д-р філос. наук, проф. **Л.І. Юрченко**
Харківський інститут банківської справи УБС НБУ

Вивчення питання взаємозв'язку людина – природа приводить до висновків, що питання є дуже багатозначним і різностороннім, тому доповнення його тільки розширюють і додають глибину пізнання. Поява людини зумовила появу зв'язку його з природою, цей зв'язок змінювався залежно від часу, епохи в якій мешкала людина і від природи, як вона реагувала на дії людини. Вивчення цієї кореляції або взаємин дає нам повніше розуміння як особи кожного індивіда, так і природи як середовища, в якому ми живемо. Ці стосунки на рубежі сторіч сучасного розвитку історії ще більш зацікавили людство, оскільки суспільство зіткнулося з глобальними проблемами, такими як ядерна і екологічна катастрофи. І так як дана робота ставила своєю метою вивчити цей взаємозв'язок, представлений саме в даосизмі, то можна викласти наступні висновки, до яких вона прийшла. По-перше, даосизм, як і будь-який інший напрям, був пов'язаний із стародавньою культурою давніх людей, з архаїчною культурою. Вивчення саме цього зв'язку привело до висновку, що завдяки саме цим близьким взаємовідношенням даосизму і стародавніх народних культів, даосизм більш глибоко проникає в контакт людини і природи, розуміючи тим самим її сутність. По-друге, даосизм має свої переваги, а саме подвійність стосунків між людиною і природою, яка виражається як в стосунках на фізичному рівні, так і на психічному. Саме взаємини людини з природою через два напрями можна прослідкувати на прикладі феномену «Китайського саду», що виступає периферією, прикладною моделлю ставлення людини до природи. По-третє – це особливість даосизму в володінні діалектичним пізнанням, яке має свої переваги на відміну від західного діалектизму. Також дослідження стосунків людини і природи в контексті даосизму привело до висновку глибини даосизму, саме із-за приналежності його до всієї східної культури, оскільки схід більш всеосяжний, ніж захід. Східне мислення є настільки широким, що тримає в собі не тільки все західне «діяння» філософії, а й «не діяння» сходу.

Написання цієї роботи відкриває важливість цих стосунків не тільки через екологічний сенс, але і через етичність, естетичність, і філософічність питань, які розкривають глибинний взаємозв'язок природи і людини